

отци и мъченици, съ исчувъркани очи отъ вжрд-жалии и делибашии.

Троицата наши познайници завихъ задъ мѣнастиря и се спрѣхъ прѣдъ заднята стѣна, пѣлесно за пристѣпъ, и пѣблиско до килията на дякона Викентия. Отъ тука нѣмаше нито мѣнастирскитѣ псета да се разбуджтъ, нито ратаитѣ да ги усѣтжтъ.

Планинскитѣ водопади гърмѣхъ наблизо и пѣлняхъ цѣлата околностъ съ диво ехтѣние.

Трѣбваше да се прѣхвърли нѣкой прѣзъ зида, за да земе отъ вжтрѣ стѣлбата и да ѣ подаде отъ самъ за другитѣ. Естествено това испѣлни Краличтъ, който бѣше захванжлъ тая ноцъ съ щурмувание. Скоро и троицата се прѣхвърлихъ прѣзъ зида съ опасностъ да бжджтъ испушкани отъ войнствения игуменъ, ако случайно ги зърнеше отъ прозореца си. Найдохъ се въ малкото задне дворче, което се съобщава съ голѣмия дворъ, чрѣзъ врата заключена отъ вжтрѣ. Дяконовата килийка, която бѣше на долния катъ, гледаше именно къмъ това дворче. Тѣ пристѣпихъ подъ прозореца, дѣто още свѣтеше.

— Викентий си още чете, каза воденчарятъ, като се подигнъ на прѣсти и погледнъ. Той почука на прозорчето. То се отвори и нѣкой попита:

— Калекое Стояне, ти ли си? Какво диришъ тука?

— Дай ми, дяконе, ключа на портата, на щъ ти справяж. Самъ ли си?

— Самъ, сички спжтъ. Земи.

Воденчарятъ се изгуби въ сѣнката и слѣдъ двѣ три минути се завърнъ и въведе Краличтъ и дѣщеря си въ вжтрѣшния дворъ, като заключи пакъ вратата.